A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2013. július 3.*

„Közösségi védjegy — A NEO közösségi szóvédjegy bejelentése — Feltétlen kizáró okok — Megkülönböztető képesség hiánya — A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja — Leíró jelleg — A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja — A fellebbezési tanács által lefolytatandó vizsgálat terjedelme — A fellebbezés elfogadhatóságától függő érdemi vizsgálat — A 207/2009 rendelet 59. cikke és 64. cikkének (1) bekezdése — Indokolási kötelezettség — A 207/2009 rendelet 75. cikke — A tények hivatalból történő vizsgálata — A 207/2009 rendelet 76. cikke”

A T-236/12. sz. ügyben,

az **Airbus SAS** (székhelye: Blagnac [Franciaország], képviselik: G. Würtenberger és R. Kunze ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: O. Mondéjar Ortuño, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM első fellebbezési tanácsának a NEO szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása iránti kérelemre vonatkozóan 2012. február 23-án hozott határozata (R 1387/2011-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: Czúcz O. elnök (előadó), I. Labucka és D. Gratsias bírák,

hivatalvezető: T. Weiler tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2012. május 29-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2012. szeptember 28-án benyújtott válaszbeadványra,

a 2013. március 12-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2010. december 23-án a felperes, az Airbus SAS., a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a NEO szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 7., 12. és 39. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, amelyek ezen osztályok tekintetében az alábbi leírásnak felelnek meg:

– 7. osztály: „Légijármű-motorok; különösen légijármű-motorok gyártására és javítására szolgáló gépek és szerszámgépek; nem közúti járművekhez való motorok; tengelykapcsolók és közlőműrészek (nem közúti járművekhez); nem közúti járművekhez való turbinák; (segéd)hajtóművek; a fent említett valamennyi termékhez való alkatrészek és csatlakozóelemek”;

– 12. osztály: „Járművek; szárazföldi, légi, vízi vagy vasúti közlekedési eszközök; légi járművek; űrhajók; műbolygók; űrhajóhordozó rakéták; légballonok; repülőgép-szerkezetek; légiforgalmi készülékek, gépek és készülékek; légcsavarok; katonai járművek, különösen légi járművek; a fent említett valamennyi termékhez való alkatrészek és csatlakozóelemek”;

– 39. osztály: „Légi közlekedés; légi szállítás; légi járművek és légijármű-alkatrészek tárolása; légi járművek és légijármű-alkatrészek helyreállítása és újrahasznosítása; járművek engedélyeztetése és újraengedélyeztetése; tesztrepülések; légiforgalmi szolgáltatások; repülésbiztonsági szolgáltatások; repülőtér-üzemeltetési szolgáltatások; járművek üzemanyag-feltöltése; légi utántöltés”.

4 2011. május 10-i levelében az OHIM közölte a felperessel határozatát, amely szerint a védjegybejelentésben foglalt, 7. és 12. osztályba tartozó áruk tekintetében a védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint (2) bekezdése alapján nem lajstromozható. A 39. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában azonban engedélyezte a lajstromozást.

5 2011. július 6-án a felperes e határozat ellen fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz, amely a határozat teljes egészében történő hatályon kívül helyezésére irányult.

6 Az OHIM első fellebbezési tanácsa 2012. február 23-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) elutasította a fellebbezést.

7 A fellebbezési tanács elöljáróban arra mutatott rá, hogy a 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdése alapján hatáskörrel rendelkezik arra, hogy hivatalból újból lefolytassa a kérelemnek a rendelet 7. cikkében foglalt valamennyi feltétlen kizáró okra tekintettel történő vizsgálatát, anélkül hogy ennek során kötve lenne az elbíráló érveléséhez. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy azon szolgáltatások vonatkozásában is megindíthatja újból az eljárást, amelyek lajstromozását az elbíráló engedélyezte.

8 A fellebbezési tanács először a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szempontjából vizsgálta meg a keresetet. E tekintetben arra mutatott rá, hogy a jelen ügyben az árukat és a szolgáltatásokat egyaránt szánják a nagyközönségnek és a szakembereknek is. A fellebbezési tanács szerint az áruk és a szolgáltatások jellegéből adódóan a fogyasztó fokozott figyelmet tanúsít. Azt is megállapította, hogy a szakemberekből álló fogyasztói kör – meghatározásánál fogva – nagyobb fokú figyelmet tanúsít.

9 A fellebbezési tanács ezt követően azt állapította meg, hogy a vitatott megjelölés a „neo” előtagból áll, amely legalább hat európai uniós nyelven, így angolul, franciául, németül, görögül, spanyolul és portugálul, „újat” jelent. E megállapításon nem változtat az sem, hogy a „neo” szóelem sohasem áll magában, és mindig csak előtagként használják. A fellebbezési tanács szerint ugyanis a „neo” szó más előtagokkal ellentétben világos és meghatározott jelentéssel bír. Ezenkívül a „neo” szó önmagában is létezik, és az újgörög nyelvben „újat” jelent. A fellebbezési tanács ezenkívül megállapította, hogy az érintett fogyasztó az említett nyelveken magából a „neo” szóból arra következtet, hogy az valami olyan dologra utal, amely új, korszerű, illetve a műszaki fejlődés legújabb eredményeinek megfelelő. Ennélfogva a szóban forgó megjelölés pusztán olyan dicsérő jelző, amellyel a bejelentett védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások pozitív tulajdonságait kívánják kiemelni.

10 A fellebbezési tanács ebből arra következtetett, hogy az érintett fogyasztói kör számára a NEO megjelölés a védjegybejelentéssel érintett áruk és szolgáltatások egyik lényeges és kívánatos jellemzőjének jelölésére szolgálhat. E tekintetben úgy vélte, hogy az a tény, hogy az áruk vagy a szolgáltatások újak, vagy a legújabb műszaki szabványok szerint korszerűsítették őket, az érintett fogyasztók számára – akár szakemberekről, akár a nagyközönséghez tartozó fogyasztókról legyen szó – előnyös tulajdonságnak számít.

11 A fellebbezési tanács a továbbiakban a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szempontjából vizsgálta meg a keresetet. E tekintetben rámutatott arra, hogy a „neo” szó olyan általános jelölés, amelyet különböző összefüggésekben dicsérő, illetve reklámozó értelemben valamilyen új vagy a műszaki fejlődés legújabb eredményeinek megfelelő dologra utalva használnak. A fellebbezési tanács szerint semmi nem szól amellett, hogy az érintett fogyasztó a vizsgált szónak ne a szokásos jelentést tulajdonítsa. Következésképpen a „neo” szóban nem található olyan elem, amely alapján az érintett fogyasztói kör ezt a szót – reklámozó, illetve dicsérő alapjelentésén túl – könnyedén és azonnal az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében megkülönböztető védjegyként jegyezze meg. A fellebbezési tanács ebből arra következtet, hogy az érintett fogyasztói kör a bejelentett védjegyet nem érzékeli olyannak, mint amely az általa jelölt valamennyi áru eredetét jelzi.

12 Végül a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegyet nem lehet lajstromozhatónak minősíteni pusztán azért, mert az OHIM esetlegesen olyan megjelöléseket fogadott el, amelyeket a felperes hasonlóaknak vél.

13 A fellebbezési tanács ennélfogva azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik olyan megkülönböztető képességgel, amely alapján a védjegybejelentéssel érintett árukat és szolgáltatásokat a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint (2) bekezdése értelmében meg lehetne különböztetni, következésképpen jogos volt, hogy „az elbíráló megtagadta a vitatott védjegy lajstromozását”.

A felek kérelmei

14 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

15 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el teljes egészében a hatályon kívül helyezés iránti keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

16 A felperes keresete alátámasztásául négy jogalapra hivatkozik; az első jogalapot a 207/2009 rendelet 64. cikke (1) bekezdésének és 59. cikkének megsértésére, a második jogalapot a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjának, valamint (2) bekezdésének megsértésére, a harmadik jogalapot a 207/2009 rendelet 75. cikkének megsértésére, a negyedik jogalapot pedig a 207/2009 rendelet 76. cikkének megsértésére alapítja.

A 207/2009 rendelet 64. cikke (1) bekezdésének és 59. cikkének megsértésére alapított első jogalapról

17 Az első jogalappal a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács azáltal, hogy újból megindította az eljárást a 39. osztályba tartozó azon szolgáltatások vonatkozásában, amelyek lajstromozását az elbíráló engedélyezte, megsértette a 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdését és 59. cikkét.

18 Az OHIM vitatja a felperes érveit, és arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megfelelően, a 207/2009 rendeletben foglalt rendelkezésekkel és az ítélkezési gyakorlattal összhangban járt el.

19 Meg kell állapítani, hogy a jelen jogalap kapcsán felmerül az a kérdés, hogy az OHIM-nak a védjegybejelentő által az elbíráló határozata ellen benyújtott fellebbezés ügyében eljáró fellebbezési tanácsa rendelkezik-e arra vonatkozó hatáskörrel, hogy a szóban forgó közösségi védjegybejelentést a feltétlen kizáró okok tekintetében a védjegybejelentésben foglalt valamennyi áru és szolgáltatás vonatkozásában megvizsgálja, amikor az elbíráló a szolgáltatások tekintetében engedélyezte, de az áruk vonatkozásában megtagadta a lajstromozást, a felperes pedig a fellebbezési tanácstól a megtámadott határozat teljes egészében történő hatályon kívül helyezését kérte.

20 A fellebbezési tanács e tekintetben úgy véli, hogy a 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdése alapján hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a védjegybejelentésben szereplő valamennyi áru és szolgáltatás vonatkozásában hivatalból újból lefolytassa a közösségi védjegybejelentésnek a rendelet 7. cikkében foglalt valamennyi feltétlen kizáró okra tekintettel történő vizsgálatát, annak ellenére, hogy az elbíráló már engedélyezte a védjegybejelentésben szereplő szolgáltatások lajstromozását.

21 Meg kell állapítani, hogy a 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési tanács a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően határoz a fellebbezésről, és ennek során eljárhat annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta. E rendelkezésből az következik, hogy a fellebbezési tanácsnak az elbíráló lajstromozást megtagadó határozata ellen benyújtott fellebbezés alapján el kell végeznie a védjegybejelentés új és teljes körű, a jogi és a tényállási elemekre egyaránt kiterjedő érdemi vizsgálatát, vagyis a jelen ügyben ő maga dönt a védjegybejelentés tárgyában, amelyet elutasít, vagy amelynek megállapítja megalapozottságát, helybenhagyva vagy hatályon kívül helyezve ezzel a megtámadott határozatot (lásd analógia útján a Bíróság C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben 2007. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-2213. o.] 56. és 57. pontját).

22 Ez a védjegybejelentés új és teljes körű, a jogi és a tényállási elemekre egyaránt kiterjedő érdemi vizsgálatára vonatkozó jogkör azonban a fellebbezési tanács elé terjesztett fellebbezés elfogadhatóságától függ (lásd analógia útján a Bíróság C-349/10. P. sz., Claro kontra OHIM ügyben 2011. március 2-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 44. pontját).

23 E tekintetben a 207/2009 rendelet 59. cikkének első mondata azt tartalmazza, hogy „az eljárásban részt vevő bármelyik fél, akit a határozat hátrányosan érint, fellebbezhet”. E rendelkezésből az következik, hogy az OHIM előtti eljárásban részt vevő felek csak akkor támadhatják meg a fellebbezési tanács előtt az alacsonyabb fokú szervezeti egység határozatát, ha a határozat nem adott helyt igényeiknek, illetve kérelmeiknek. Ha azonban az alacsonyabb fokon hozott határozat nem érinti hátrányosan az érintett felet, akkor ez utóbbi nem jogosult fellebbezést benyújtani a fellebbezési tanácshoz (lásd ebben

az értelemben a Törvényszék T-504/09. sz., Völkl kontra OHIM – Marker Völkl (VÖLKL) ügyben 2011. december 14-én hozott ítéletének [az EBHT-ban még nem tették közzé] 55. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

24 A 207/2009 rendelet 59. cikkének első mondatából az következik, hogy ha – mint a jelen ügyben – az elbíráló csak a védjegybejelentésben szereplő áruk tekintetében tagadta meg a lajstromozást, a védjegybejelentésben foglalt szolgáltatások tekintetében pedig engedélyezte, akkor a védjegybejelentő által a fellebbezési tanács elé benyújtott fellebbezés szabályosan csak a határozat azon részére vonatkozhat, amelyben az elbíráló a védjegybejelentésben foglalt áruk tekintetében megtagadta a lajstromozást. A védjegybejelentés szolgáltatások tekintetében történő lajstromozásának elbíráló általi engedélyezése azonban nem képezheti jogszerűen tárgyát a védjegybejelentő által a fellebbezési tanács elé benyújtott fellebbezésnek.

25 Következésképpen, bár igaz, hogy a jelen ügyben a felperes által a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezés az elbíráló határozatának teljes egészében történő hatályon kívül helyezésére irányult, a 207/2009 rendelet 59. cikkének első mondata alapján a fellebbezési tanács csak annyiban járhatott el, amennyiben az alacsonyabb fokú szervezeti egység határozata hátrányosan érintette a felperest.

26 Ebből következően a fellebbezési tanács túllépte a 207/2009 rendelet 59. cikkének első mondatával összefüggésben értelmezett 64. cikkének (1) bekezdésében meghatározott hatáskörét, amikor a védjegybejelentésben szereplő szolgáltatások vonatkozásában hivatalból újból lefolytatta a közösségi védjegybejelentésnek a 207/2009 rendelet 7. cikkében foglalt feltétlen kizáró okokra tekintettel történő vizsgálatát, és megállapította, hogy a bejelentett védjegy nem rendelkezik olyan megkülönböztető képességgel, amely alapján ezeket a szolgáltatásokat az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint (2) bekezdése értelmében meg lehetne különböztetni.

27 A megtámadott határozatot ezért hatályon kívül kell helyezni abban a részében, amelyben a lajstromoztatni kívánt védjegyet a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint (2) bekezdése értelmében leíró jellegűnek és megkülönböztetésre alkalmatlannak minősíti a 39. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében, amelyek vonatkozásában az elbíráló engedélyezte a lajstromozást.

A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontjának, valamint (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalap

28 A felperes szerint a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy a „neo” előtag önmagában véve olyan világos és meghatározott jelentéssel bír, amelyet az érintett szakmai fogyasztói körök azonnal felismernek. Sőt ha azt is figyelembe vennénk, hogy az érintett szakmai körök a „bejelentett alakban”, vagyis nagybetűvel írva, szlogenként használva, (szöveg)összefüggés nélkül – például egy repülőgép törzsén – találkoznak a NEO védjeggyel, valójában tagadhatatlan lenne, hogy a védjegyet megkülönböztető képességgel rendelkező származásmegjelölésnek tekintik.

29 Az OHIM előadja, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a görög fogyasztók a „neo” szót nem érzékelik az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében leíró jelentésűnek és megkülönböztetésre alkalmatlannak. Miként a megtámadott határozat (25) bekezdésében is szerepel, a „neo” szó önmagában is létezik görög nyelvben és „újat” jelent. Ésszerűen feltételezhető, hogy az érintett fogyasztók közül legalábbis a görög fogyasztók első látásra közvetlenül leíró és dicsérő értelműnek érzékelik ezt a szót, vagyis úgy értik, hogy a szóban forgó áruk és szolgáltatások újak. A felperes arra vonatkozó érvei, hogy ezt a szót nagybetűvel írják, illetve sajátos összefüggésben használják, nem alkalmasak arra, hogy ellensúlyozzák a fogyasztókban e szó láttán kialakult benyomást.

30 Rá kell mutatni arra, hogy mivel az első jogalap vizsgálatából következően a megtámadott határozatot a 207/2009 rendelet 59. cikkével összefüggésben értelmezett 64. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt abban a részében kell hatályon kívül helyezni, amelyben a bejelentett védjegyet megkülönböztetésre alkalmatlannak minősíti azon szolgáltatások tekintetében, amelyek vonatkozásában az elbíráló engedélyezte a lajstromozást, ezért a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjának, valamint (2) bekezdésének megsértésére alapított jelen jogalapot csak azon áruk tekintetében kell vizsgálni, amelyek vonatkozásában az elbíráló megtagadta a lajstromozást.

31 Először is a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére alapított kifogással kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak.

32 Valamely megjelölés akkor esik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában megállapított tilalom hatálya alá, ha olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatban van a szóban forgó árukkal vagy szolgáltatásokkal, amely alapján az érintett fogyasztói kör azonnal és további gondolkodás nélkül a szóban forgó áruk és szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel. E tekintetben le kell szögezni, hogy a „jellemző” kifejezés jogalkotó általi használata azt a tényt hangsúlyozza, hogy az említett rendelkezés csak azokra a megjelölésekre vonatkozik, amelyek a védjegybejelentéssel érintett áruknak vagy szolgáltatásoknak az érintett fogyasztói kör által könnyen felismerhető tulajdonságának megjelölésére szolgálnak. Ezért a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján a megjelölés lajstromozását csak akkor lehet megtagadni, ha ésszerűen feltételezhető, hogy azt az érintett fogyasztói kör valóban az egyik említett jellemző leírásaként fogja felismerni (lásd a Törvényszék T-328/11. sz., Leifheit kontra OHIM (EcoPerfect) ügyben 2012. április 24-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 16. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

33 Az ilyen jelek vagy adatok közösségi védjegyként történő lajstromozásának megtiltásával a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azt a közérdekű célt szolgálja, hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások jellemzőit leíró jelek vagy adatok bárki által szabadon használhatóak legyenek. E rendelkezés alapján ezért nem lehet az ilyen jeleket vagy adatokat egyetlen vállalkozás számára fenntartani csak azért, mert azokat védjegyként lajstromozták (lásd a Törvényszék T-344/07. sz., O2 (Germany) kontra OHIM (Homezone) ügyben 2010. február 10-én hozott ítéletének [EBHT 2010., II-153. o.] 20. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

34 Ezenkívül a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy egy megjelölés lajstromozását akkor is meg kell tagadni, ha valamely tagállam nyelvén leíró jellegű, vagy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, annak ellenére, hogy egy másik tagállamban lajstromozható (lásd a Törvényszék T-59/10. sz., Geemarc Telecom kontra OHIM – Audioline (AMPLIDECT) ügyben 2011. november 23-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 24. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

35 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 24. pontjában jogosan állapította meg, hogy a szóban forgó védjegybejelentésben szereplő árukat a nagyközönségnek és a szakembereknek is szánják, és ez az érintett fogyasztói kör fokozott figyelmet tanúsít.

36 A felperes nem vitatja, hogy a „neo” szó önmagában is létezik az újgörög nyelvben, jelentése pedig „új” ezen a nyelven, miként erre a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 25. pontjában rámutatott.

37 A NEO megjelölésnek a görög nyelvben a védjegybejelentéssel érintett áruk tekintetében történő használatát illetően meg kell állapítani, hogy az érintett fogyasztó magából a szóból bonyolult szellemi művelet elvégzése nélkül is arra következtet, hogy az valamilyen új, korszerű, illetve a műszaki fejlődés

legújabb eredményeinek megfelelő dologra utal, és hogy ezen a nyelven ez a megjelölés pusztán olyan dicsérő jelző, amellyel a bejelentett védjegybejelentéssel érintett áruk pozitív tulajdonságait kívánják kiemelni, miként ezt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 26. pontjában megállapította. A fellebbezési tanács e megállapítások során ugyanis az áruforgalmazás általános gyakorlati tapasztalataiból eredő tényeket vette alapul, amit jogosan megtehetett (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-237/10. sz., Vuitton Malletier kontra OHIM – Friis Group International (zárszerkezet megjelenítése) ügyben 2011. december 14-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 49. pontját).

38 E tekintetben nem releváns, hogy az érintett fogyasztói kör fokozott figyelmet tanúsít.

39 Miként arra az OHIM jogosan figyelmeztet, e tekintetben az sem releváns, hogy a lajstromoztatni kívánt megjelölést nagybetűvel írják és szlogenként használják. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a Törvényszék állandó ítélkezési gyakorlata szerint a szóvédjegy olyan védjegy, amely kizárólag betűkből, szavakból vagy szavak együtteséből áll, nyomtatott, szokásos betűtípussal szedve, különleges grafikai elem nélkül. A szóvédjegyek lajstromozásából származó oltalom a védjegybejelentésben megadott szóra irányul, nem pedig azokra a sajátos grafikai vagy stilisztikai jegyekre, amelyekkel ez a védjegy később esetleg megjeleníthető (lásd a Törvényszék T-254/06. sz., Radio Regenbogen Hörfunk in Baden kontra OHIM (RadioCom) ügyben 2008. május 22-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 43. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). E megállapításokra tekintettel mint megalapozatlanokat el kell utasítani a felperes arra vonatkozó érveit, hogy a „neo” szót nagybetűvel írják és szlogenként használják.

40 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a védjegybejelentéssel érintett áruk tekintetében a fellebbezési tanács jogosan ítélte meg úgy, hogy a NEO megjelölés az újgörögül beszélő, érintett fogyasztói kör számára leíró jellegű. Amennyiben megállapítást nyer, hogy egy olyan megjelölés, amelynek lajstromozását az Unió egy részére vonatkozóan kérték, leíró jellegű, ez elegendő ok arra, hogy ne részesülhessen védjegyoltalomban a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja és (2) bekezdése alapján, és nem szükséges határozni arról, hogy a megjelölés a megtámadott határozatban megadott többi nyelven leíró jellegű-e a szóban forgó áruk tekintetében.

41 Következésképpen a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának és 2. bekezdésének megsértésére alapított kifogást el kell utasítani.

42 Másodszor, 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának és (2) bekezdésének megsértésére alapított kifogással kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy bizonyos átfedés van a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának és 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának hatálya között, mivel a 7. cikk (1) bekezdés c) pontjában említett leíró jellegű megjelölések nem alkalmasak a megkülönböztetésre ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében. Az utóbbi rendelkezés abban különbözik az elsőtől, hogy az összes olyan körülményre vonatkozik, amelynek fennállásakor valamely megjelölés nem alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól (a Bíróság C-51/10. P. sz., Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ügyben 2011. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-1541. o.] 46. és 47. pontja).

43 A jelen ügyben a fellebbezési tanács azon következtetését, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, arra alapította, hogy a szóban forgó megjelölés leíró jellegű, mivel a megtámadott határozat 34. pontjában azt állapította meg, hogy a „neo” szó olyan általános jelölés, amelyet különböző összefüggésekben dicsérő, illetve reklámozó értelemben valamilyen új vagy a műszaki fejlődés legújabb eredményeinek megfelelő dologra utalva használnak, és semmi nem szól amellett, hogy az érintett fogyasztó a vizsgált szónak ne a szokásos jelentését tulajdonítsa.

44 Miként a fenti 40. pontban megállapításra került, a védjegybejelentéssel érintett áruk tekintetében a NEO megjelölést az újgörögül beszélő, érintett fogyasztói kör számára leíró jellegűnek kell minősíteni a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében. A fenti 42. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően önmagában ez a megállapítás, miszerint a NEO megjelölés leíró jellegű, elegendő annak kimondásához, hogy e megjelölés a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében sem alkalmas a megkülönböztetésre a védjegybejelentéssel érintett árukat illetően, újgörögül, az érintett fogyasztói kör szempontjából.

45 Valamely, az Unió egy részére vonatkozóan lajstromoztatni kívánt megjelölés megkülönböztető képességének hiánya elegendő oknak minősül arra, hogy a megjelölés ne részesülhessen védjegyoltalomban a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 7. cikkének (2) bekezdése alapján, és nem szükséges határozni arról, hogy a megjelölés a megtámadott határozatban megadott többi nyelven rendelkezik-e megkülönböztető képességgel.

46 Ebből következően a fellebbezési tanács nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapításakor, hogy a NEO megjelölés a védjegybejelentéssel érintett áruk tekintetében nem alkalmas a megkülönböztetésre a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 7. cikkének (2) bekezdése értelmében.

47 Ennélfogva a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 75. cikkének megsértésére alapított harmadik jogalapról

48 A harmadik jogalappal a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 75. cikkét azáltal, hogy figyelmen kívül hagyta az OHIM és az uniós tagállamok nemzeti hivatalainak korábbi lajstromozási gyakorlatát, és nem vette figyelembe az OHIM-nak a NEO védjegyre vonatkozó határozatait. Állítása szerint a fellebbezési tanács olyan határozatot hozott, amely ellentétes az OHIM gyakorlatával, és amely nem tartalmaz az eltérő álláspontot alátámasztó objektív és részletes indokolást. A felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács azáltal, hogy nem vette figyelembe a NEO védjegy uniós tagállamokban történt lajstromozásait, megsértette a meghallgatáshoz való jogát, valamint a határozat teljes indokolásához való jogát. Ráadásul a fellebbezési tanács azon érvelése, miszerint a „neo” előtag legalább hat uniós nyelven „újat” jelent, nem felel meg a 207/2009 rendelet 75. cikkében megfogalmazott követelményeknek. A felperes szerint az indokolás nem elég egyértelmű számára ahhoz, hogy meg tudja állapítani az elutasítás indokainak kiterjedését. Erre pedig szüksége lenne ahhoz, hogy tudja, pontosan mely tagállamok vonatkozásában vélte úgy a fellebbezési tanács, hogy fennáll a kizáró ok, tekintettel arra, hogy a közösségi védjegybejelentését nemzeti kérelmekké kívánja átalakítani.

49 Az OHIM vitatja a felperes érveit, és arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanácsot nem köti sem saját korábbi gyakorlata, sem pedig a nemzeti hivatalok gyakorlata, és hogy a fellebbezési tanács e tekintetben helyesen fogalmazta meg az indokolást. Ezenkívül hangsúlyozza, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az említett cikk (1) bekezdését akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak az Unió egy részében áll fenn. A jelen ügyben a fellebbezési tanács legalább hat olyan nyelvet megjelölt, amelyen a védjegy leíró jellegű. Az OHIM azt is előadja, hogy a 207/2009 rendeletben foglalt átalakítási eljárás csupán lehetőséget jelent a védjegybejelentő számára, és így az a kifogás, hogy a felperes nem tudja az elutasítás területi hatályát egy esetleges átalakítási kérelem céljából megállapítani, csupán egy jövőbeli és bizonytalan jogi helyzetre vonatkozik. Márpedig a felperes annak bizonyítása során, hogy a megtámadott aktus hatályon kívül helyezése iránti kérelemhez érdeke fűződik, nem hivatkozhat jövőbeli és bizonytalan helyzetekre.

50 Először is az OHIM határozathozatali gyakorlatának megsértésére vonatkozó érvekkel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az OHIM köteles a hatáskörét az uniós jog általános elveivel összhangban gyakorolni. Az egyenlő bánásmód elvére és a megfelelő ügyintézés elvére tekintettel az OHIM köteles figyelembe venni a hasonló kérelmekre vonatkozóan már meghozott határozatokat, és különösen

figyelmesen kell megvizsgálnia azt a kérdést, hogy ugyanúgy kell–e határoznia, vagy sem. Ezen elvek alkalmazását azonban össze kell egyeztetni a jogszerűség elvének tiszteletben tartásával. Ezért valamely megjelölés védjegyként való lajstromozását kérő személy előnyök szerzése végett nem hivatkozhat a más javára esetlegesen elkövetett jogsértésre azonos határozat meghozatala érdekében. Végül a jogbiztonságon, közelebbről a megfelelő ügyintézésen alapuló indokok miatt a védjegybejelentések vizsgálatának a védjegyek indokolatlan lajstromozásának megakadályozása érdekében szigorúnak és teljes körűnek kell lennie. Ezt a vizsgálatot minden egyes konkrét esetben el kell végezni. Ugyanis valamely megjelölés védjegyként való lajstromozása az adott eset ténybeli körülményei keretében alkalmazandó olyan sajátos szempontoktól függ, amelyek annak ellenőrzésére szolgálnak, hogy a szóban forgó megjelölésre nem vonatkozik-e valamely kizáró ok (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-415/11. sz., Hartmann kontra OHIM (Nutriskin Protection Complex) ügyben 2012. november 8-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 36. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

51 A jelen ügyben a fellebbezési tanács teljes körű, az érintett fogyasztói kör észlelésére kiterjedő vizsgálat alapján azt állapította meg, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy újgörögül a védjegybejelentésben szereplő áruk jellegének és minőségének nyilvánvaló megjelölése. A fenti 40–46. pontból következően ez a megállapítás önmagában is elegendő annak kimondásához, hogy a NEO szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozása a szóban forgó áruk vonatkozásában a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjában, és 7. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltétlen kizáró okokba ütközik. Következésképpen a felperes állításaival ellentétben a NEO szómegjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozására irányuló kérelmét a védjegybejelentésben szereplő áruk tekintetében az ítélkezési gyakorlattal összhangban, a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) és c) pontját, és 7. cikke (2) bekezdését helyesen alkalmazva értékelték.

52 Így a megtámadott határozat azon részének jogszerűsége, amely a NEO megjelölésnek a szóban forgó áruk tekintetében közösségi védjegyként való lajstromozhatóságára vonatkozik, mivel közvetlenül a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontján, valamint 7. cikkének (2) bekezdésén alapul, a fenti 50. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következően nem kérdőjelezhető meg pusztán amiatt, hogy a fellebbezési tanács a jelen ügyben nem követte az OHIM határozathozatali gyakorlatát.

53 Másodszor, a tagállamok nemzeti hivatalai által követett lajstromozási gyakorlat figyelmen kívül hagyására vonatkozó érvekkel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a korábbi tagállami lajstromozások csupán olyan tényezőnek minősülnek, amelyeket a közösségi védjegyek lajstromozásakor figyelembe lehet venni, azonban nem lehet nekik döntő súlyt tulajdonítani (lásd a Törvényszék T-110/11. sz., Asa kontra OHIM – Merck (FEMIFERAL) ügyben 2012. május 22-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 52. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Mivel ugyanis a közösségi védjegyrendszer autonóm rendszer, az OHIM – és adott esetben az uniós bíróság – nincs kötve az olyan, tagállami szinten hozott határozathoz, amely valamely megjelölést nemzeti védjegyként lajstromozhatónak ítél (lásd a Törvényszék T-304/06. sz., Reber kontra OHIM - Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart) ügyben 2008. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1927. o.] 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

54 Mivel a jelen ügyben a megtámadott határozat azon részének jogszerűsége, amely a bejelentett megjelölésnek a szóban forgó áruk tekintetében közösségi védjegyként való lajstromozhatóságára vonatkozik, közvetlenül a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontján, valamint 7. cikkének (2) bekezdésén alapul (lásd a fenti 51. pontot), nem kérdőjelezhető meg pusztán amiatt, hogy a fellebbezési tanács nem követte a tagállamok egyes nemzeti hivatalainak határozathozatali gyakorlatát.

55 Harmadszor és legvégül a 207/2009 rendelet 75. cikkének megsértésére alapított kifogással, miszerint a fellebbezési tanács érvelése túlságosan határozatlan volt, a felperes lényegében azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az általánosságban kijelentette, hogy a „neo” előtag „legalább hat uniós nyelven” „újat”

jelent. A felperes szerint ez a megállapítás nem teszi lehetővé számára annak eldöntését, hogy mely tagállamokban kérheti közösségi védjegybejelentésének nemzeti védjegybejelentéssé történő átalakítását a 207/2009 rendelet 112. és azt követő cikkei alapján. Mivel a felperes csak azokban a tagállamokban kérhet átalakítást, amelyekben az OHIM általi lajstromozás alól kizáró ok nem érvényesül, részletesen elemezni kellett volna a különböző tagállamokra vonatkozó jogi helyzetet. A fellebbezési tanács azáltal, hogy nem szolgáltatott ilyen részletes elemzést, megsértette a 207/2009 rendelet 75. cikkét.

56 A 207/2009 rendelet 112. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében nincs helye a közösségi védjegybejelentés, illetve a közösségi védjegy nemzeti védjegybejelentéssé történő átalakításának, ha a közösségi védjegybejelentés vagy a közösségi védjegy tekintetében a lajstromozást kizáró, megszűnési vagy törlési okok állnak fenn az OHIM határozata alapján valamely tagállamban való oltalomszerzés szempontjából.

57 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy ez a rendelkezés csupán az OHIM-ot kötelezi arra, hogy tiszteletben tartsa e határozat tartalmát, amennyiben ilyen határozat létezik. E rendelkezés azonban nem tartalmazhat eltérést a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alól, amely úgy rendelkezik, hogy az említett cikk (1) bekezdésében foglalt feltétlen kizáró okokat akkor is alkalmazni kell, ha e kizáró okok csak az Unió egy részében állnak fenn. A 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében foglalt szabály tartalmát pedig elferdítené a 207/2009 rendelet 112. cikke (2) bekezdése b) pontjának olyan értelmezése, amely szerint az elbíráló azon határozata ellen benyújtott fellebbezés ügyében eljáró fellebbezési tanács, amely arra való hivatkozással utasította el a védjegybejelentést, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja értelmében leíró jellegű és nem alkalmas a megkülönböztetésre, valamennyi tagállamra vonatkozóan köteles lenne részleteiben vizsgálni a megjelölés megkülönböztető képességét abban az esetben is, ha nyilvánvaló, hogy a megjelölés az érintett fogyasztói kör szempontjából és a védjegybejelentésben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében valamelyik tagállami nyelven leíró jellegű.

58 Következésképpen semmi nem enged arra következtetni, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikkével összefüggésben értelmezett 112. cikke (2) bekezdésének b) pontja arra is kötelezné az elbíráló azon határozata ellen benyújtott fellebbezés ügyében eljáró fellebbezési tanácsot, amely elutasította a védjegybejelentést arra való hivatkozással, hogy a bejelentett védjegy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint 7. cikkének (2) bekezdése értelmében az Unió egy részében leíró jellegű és nem alkalmas a megkülönböztetésre, hogy valamennyi tagállamra vonatkozóan részleteiben vizsgálja a megjelölésnek a védjegybejelentésben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében fennálló megkülönböztető képességét.

59 Ennélfogva a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 207/2009 rendelet 76. cikkének megsértésére alapított negyedik jogalapról

60 A negyedik jogalappal a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 76. cikkét azáltal, hogy nem támasztotta alá bizonyítékokkal határozatának azon részét, amely szerint önmagában a „neo” megnevezést gazdasági tevékenység – és különösen az itt érintett tevékenység – körében legalább hat európai nyelven általános dicsérő, illetve reklámozó értelemben használják. A felperes szerint a fellebbezési tanács csupán általános jellegű, alá nem támasztott állításokra szorítkozott, és nem vizsgálta meg a jelen ügy tényállását.

61 Az OHIM vitatja a felperes érveit.

62 Emlékeztetni kell arra, hogy bár a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése alapján az ugyanezen rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltétlen kizáró okok alkalmazását maga után vonó releváns tényeket az OHIM hivatalból köteles vizsgálni, amennyiben a felperes a fellebbezési tanács elemzése ellenére érvényesíteni akarja a bejelentett védjegy megkülönböztető képességét, akkor neki

kell konkrétan alátámasztott információt szolgáltatni annak bizonyítására, hogy a bejelentett védjegy rendelkezik benne rejlő vagy használat révén megszerzett megkülönböztető képességgel (a Bíróság C-238/06. P. sz., Develey kontra OHIM ügyben 2007. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-9375. o.] 49. és 50. pontja).

63 A jelen ügyben a fellebbezési tanács arra vonatkozó következtetését, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy leíró jellegű és nem alkalmas a megkülönböztetésre, arra a megállapításra alapozta, hogy a „neo” szó önmagában is létezik az újgörög nyelvben, amelyen „újat” jelent, és ezért az érintett fogyasztói kör a NEO megjelölésből újgörögül és a védjegybejelentéssel érintett áruk vonatkozásában arra következtet, hogy az valamilyen új, korszerű, illetve a műszaki fejlődés legújabb eredményeinek megfelelő dologra utal.

64 Amint az a 35. és azt követő pontokban is szerepel, annak megállapítása, hogy egy olyan megjelölés, amelynek lajstromozását az Unió egy részére vonatkozóan kérték, leíró jellegű és nem alkalmas a megkülönböztetésre, elegendő oknak minősül arra, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint 7. cikkének (2) bekezdése alapján megtagadják a lajstromozást.

65 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperes nem szolgáltatott konkrétan alátámasztott információt annak bizonyítására, hogy a NEO megjelölés a védjegybejelentéssel érintett árukat illetően, újgörögül, az érintett fogyasztói kör szempontjából megkülönböztetésre alkalmas és nem leíró jellegű.

66 Következésképpen a tények hivatalból történő vizsgálatára vonatkozó, a 207/2009 rendelet 76. cikke szerinti elv megsértésére alapított érvek nem állnak helyt. A negyedik jogalapot ezért el kell utasítani.

67 Mivel a 207/2009 rendelet 64. cikke (1) bekezdésének és 59. cikkének megsértésére alapított első jogalap megalapozott, a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni abban a részében, amelyben a lajstromoztatni kívánt védjegyet a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint (2) bekezdése értelmében leíró jellegűnek és megkülönböztetésre alkalmatlannak minősíti a 39. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében, amelyek vonatkozásában az elbíráló engedélyezte a lajstromozást. Mivel a többi jogalap megalapozatlan, a keresetet ezt meghaladó részében el kell utasítani.

A költségekről

68 A Törvényszék eljárási szabályzata 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit. Mivel a jelen ügyben a Törvényszék a felperes kérelmének csak azon szolgáltatások tekintetében adott helyt, amelyek vonatkozásában az elbíráló engedélyezte a lajstromozást, úgy kell határozni, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) első fellebbezési tanácsának 2012. február 23-án hozott határozatát (R 1387/2011-1. sz. ügy) a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 39. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó részében hatályon kívül helyezi.**

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Mindegyik fél maga viseli a saját költségeit.

Czúcz Labucka Gratsias

Kihirdetve Luxembourgban, a 2013. július 3-i nyilvános ülésen.

Aláírások